



*„Az ember emberhez való viszonya nem közvetlen,
nem az ember mértékéhez mért, arányított viszony ez.
Az ember emberhez való viszonyát
ez a törvény határozza meg:
Az Úréi vagyunk.
Az ember emberhez való viszonyát
Istenhez mérten kell lemérni.
Isten pedig a tiszta Jóság, Isten a végtelen Szeretet,
Isten az áradó, önzetlen Irgalmasság.
Ó, milyen irgalom kell, hogy áradjon az ember szívéből tehát
embertársa iránt,
ó milyen szeretet kell, hogy sugározzék,
hiszen Istenhez, a végtelen Szeretethez,
az áradó Irgalomhoz kell mérned a döntéseidet.”*

Évközi 24. vasárnap

Sir 27,30-28,7

Róm 14,7-9

Mt 18,21-35

Nem hétszer, hanem hetvenszer hétszer kell megbocsátani.

És még hetvenszer hétszer sem elegendő,
mert szívből kell megbocsátanod testvérednek.
Csak a szívből adott megbocsátás felel meg annak a helyzetnek,
amely helyzetben az ember van,
az ember önmaga és embertársai viszonylatában.
Mert ennek a helyzetnek az alaptörvénye, hogy az Úréi vagyunk.
Az Úré az ember.
És a másik ember is az Úré.
Amikor embertársunkkal kapcsolatban vagyunk,
akkor ezen a szalon át mi Istenhez járulunk,
hiszen Isten kezében van a másik, és a mi cselekvésünk Istenre irányul.
Ó hogyan kell tehát jót tenni a testvérnek,
hogyan kell megbocsátani, hogyan kell irgalmasnak lenni,
ha ezt a cselekedetet Isten kezébe teszed?
Ott az Ő kezében a testvér, a másik.
Ott van akkor is, ha vétett ellened.
Mert az Úréi vagyunk.
Az Úr kezében van minden ember, és ha megbántott, ha vétkezett ellened,
akkor sem ragadhatod ki az Úr kezéből őt,
hanem a hozzá való viszonyulásod fonalán odalépsz Isten elé:
amit testvérednek teszel, Isten kezébe teszed le.
Hányszor kell tehát megbocsátani?
Hogyan kell megbocsátani?
Vagy hogyan kell egyáltalán viszonyulni a másik emberhez?
Hogyan kell jót tenni, hogyan kell segíteni?
Nem az ember mértékét kell alapul venni, nem az ember érdemét.
Nem azt kell tekinteni, vajon mire érdemes,
milyen cselekedetre ez a másik ember.
Rosszat tett nekem?
Akkor a rosszat rosszal viszonzozhatom? Hiszen ez az arányos.
Vagy kicsit jó hozzám?
Akkor egy megfelelő mértékkel, kicsi jóval visszafizetem.
Nem ilyen az ember viszonyulása az emberhez,
mert nem közvetlenül találkozunk egymással,
noha így élünk, így gondolkodunk, így tapasztaljuk.
Mintha az egyik ember a másikkal közvetlen kapcsolatban állna.
A valóság azonban nem így van: az Úréi vagyunk.
Ott van a másik ember az Úr kezéhez nőtten.
Hogyan léphetnél hozzá testvéredhez, hogyan tehetnél bármit öneki,
akár megbosszulnád rosszal a rosszat,
haraggal a haragot, és gyűlölettel a gyűlölködést,

vagy visszafizetnéd a kevés, avagy a nagy jótettet,
hogyan léphetnél oda testvéredhez, hiszen az Úré ő.
Fel kell menned az egekbe, és Isten elé járulnod,
ott találod meg, az Ő kezében.
S amit teszel övele, megérinti bizony Isten kezét.
Amit teszel a testvéreddel, a legkisebbel, azt Istennel teszed meg.
Gyűlölködhet tehát az ember?
Vagy viszonzhat rosszat rossz tettel?
Mégmérheti a jót a kapott jó mértékéhez mérten?
Az Uréi vagyunk.
A végtelen Szeretethez kell mérned, az Isten érdeméhez mindazt,
amit a legkisebbnek, a testvérednek teszel,
a legérdemtelenebbnek, annak, aki átkot mondott neked,
aki gyűlölettel, haraggal van irántad.
Úgy kell viszonyulnod hozzá, hogy ez a viszonyulásod - tudod -
Istent érinti, Őt illeti.
Istenhez mérni tehát a cselekedetet.
Ha Istenhez méred a tettetted, akkor képes leszel megbocsátani,
hiszen Istentől csupa jó adomány,
mégmérhetetlen ajándék származik hozzád.
És amit testvérednek teszel, azzal Isten szeretetét viszonzod, amit Tőle kaptál.
Mert az Úré ez az ember.
Ez az ember az Úr kezében van.
Az Úr kezében van bűnösen, haraggal telt szívvel vagy kicsinyesen,
az Úr kezében van.
A hozzá való viszonyodat tehát nem az embertársad értékéhez méred,
hanem a végtelen Szeretethez, Istenhez.
Amit neki teszel, Istent fogja illetni.
Hányszor kell tehát megbocsátani?
Elegendő hétszer? Vagy hetvenszer hétszer elegendő?
Nem kell egész szívvel szeretned a Szeretetet,
és csak a Szeretetet tekintened, a tiszta Szeretetet,
az Örökkévaló, lobogó Lángot, a te Istenedet,
csak belé feledkezned, csak Őbelé és Őneki, mert te is az övé vagy?
Őneki tenni minden tettetted, és neki mondani minden szót?
Ó milyen áldó szavak lesznek ezek a beszédek,
amiket majd elmondasz azok felett, akik átkoznak Téged,
mert az Áldottat, a mindörökké Áldottat nézed, és Őt dicséred,
dicséred Őt azokkal a szavakkal, amelyekkel testvéredhez szóltál,
és azokkal a tettekkel, amelyekkel viszonzod testvéredtől hozzád érkező tetteket,
legyenek azok kicsinyesek, vagy legyenek azok gyűlölködősek.
Amikor viszonzod ezeket, nem őt nézed, és nem hozzá méred,
és nem hozzá viszonyítod a cselekvésed: rosszhoz rosszat,
szemért szemet és fogért fogat,
nem hozzá viszonyítod, hanem az Úré ő, az Úr kezében lebeg,
az Úr kezébe teszed le a neki tett tetteidet.
Ó, milyen hősies, milyen szeretettel teli lesz minden cselekedet!
Ezért és emiatt tanítja Jézus azt:
Ha valaki átkot mond rátok, mondjátok áldást.

És így - íme a magyarázat - így fiai lesztek a Mennyei Atyának,
mert a Mennyei Atyának adtátok oda az áldó szót,
amivel a titeket átkozót illettétek.
A Mennyei Atyához járultatok, övé lett a ti áldó szavatok,
és a megbocsátás, az irgalmatok.
Az Ő kezéből azért vesztek bocsánatot,
mert az Ő kezébe tettétek le mindazt a megbocsátást,
amivel embertársatoknak íme tartoztok.
Tartoztok, nem azért, mert ő érdemelte meg.
Ő érdemtelen, ő rosszat tett nektek, megbántott, vétett ellenetek,
mégis tartoztok a megbocsátással, az irgalommal, tartoztok Isten kezének,
és az Ő kezéből áradó irgalmat veszitek,
az irgalom mértékében, ami szerint megbocsátottatok.

*Az ember emberhez való viszonya nem közvetlen,
nem az ember mértékéhez mért, arányított viszony ez.
Az ember emberhez való viszonyát ez a törvény határozza meg:
Az Úréi vagyunk.
Az ember emberhez való viszonyát Istenhez mérten kell lemérni.
Isten pedig a tiszta Jóság, Isten a végtelen Szeretet,
Isten az áradó, önzetlen Irgalmasság.
Ó, milyen irgalom kell, hogy áradjon az ember szívéből tehát embertársa iránt,
ó milyen szeretet kell, hogy sugározzék,
hiszen Istenhez, a végtelen Szeretethez,
az áradó Irgalomhoz kell mérned a döntéseidet.*

Az Úréi vagyunk.
Azért a megbocsátás nem hétszer és hetvenszer hétszer sem elegendő,
hanem csak a szívből jövő szeretet ér fel,
érdemes, hogy odalépjen az Isten színéhez,
és Istenhez érve az Ő szeretetébe olvad bele.
Ámen.

2020. szeptember 13.

Takács Gyula plébános atya